

De sneeuwengel

Lulu Taylor bij Boekerij:

De winterkinderen

De sneeuwengel

Wintergeheimen

Winterhart

Lulu Taylor

De sneeuwengel

Drie vrouwen, twee generaties.
En een geheime liefde vol gevaar.

Eerste druk 2017
Derde druk 2020

ISBN 978-90-225-8865-9
ISBN 978-94-023-0985-0 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Snow Angel*
Vertaling: Yolande Ligterink
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Magdalena Russocka / Trevillion Images
Auteursfoto: © David Hews
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 Lulu Taylor
© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor James Crawford

Deel 1

1

Heden

‘Hoor je wel wat ik zeg, Emily?’

‘Ja, ja... natuurlijk.’ Maar ze luisterde niet echt, ook al wist ze dat ze beter moest opletten. Will zat van achter het stuur tegen haar te praten, en zij zat intussen aan Carrie te denken.

Niets aan de hand, dacht ze, en ze probeerde de bezorgdheid van zich af te zetten. De oppas leek heel aardig en ze heeft me beloofd Carrie nog een kinderaspirientje te geven als ze niet kan slapen. Jammer dat Paula niet kon komen. Die is zo goed met Carrie.

Emily huiverde even en keek naar haar jurk: een kort, zwartzijden gevalletje zonder mouwen, met een flatterend diep uitgesneden hals. Het had al dienstgedaan bij minstens zes feestjes van Wills werk, een liefdadigheidsgala en het diner in het Savoy ter ere van haar verjaardag.

Maar voor vanavond is het te koud. Ik had een jasje aan moeten doen. Ik bevries zowat. O, jee. Arme Carrie, ze zag zo wit. Misschien had ik toch beter thuis kunnen blijven.

Maar daar had Will niets van willen horen, en nu was het te laat. Ze waren met horten en stoten op weg naar de snelweg, en de rode, groene en gele stoplichten droegen bij aan de feestverlichting. Londen fonkelde: de lantaarnpalen waren versierd met slierten rode, groene, blauwe en gele lichtjes, en sterren en engelenvleugels twinkelden in de duisternis boven de files, die langzaam voortkropen

over uitvalswegen waarop de grijze, gesmolten restanten lagen van de sneeuw van twee dagen geleden.

Ze dacht aan de avond die voor haar lag en het feest bij Sophie en Alex. Die pakten zoiets altijd groot aan: door kelners geserveerde cocktails en hapjes, een diner voor het dertigtal gasten, rijkelijk vloeiende wijn en daarna dansen tot de taxi's kwamen om iedereen thuis te brengen. Het was leuk om de bloemetjes weer eens buiten te zetten.

Ik ben al in geen tijden naar een goed feest geweest. Maar eerst bel ik de oppas om te vragen hoe het met Carrie gaat. Voor die tijd kan ik er niet van genieten.

Het leven was de laatste tijd nogal saai. 's Avonds legde ze de kinderen in bed en wachtte tot Will thuiskwam van zijn werk, en dan aten ze samen voor de tv. Will was meestal te moe om veel te praten. Hij was tegenwoordig zo anders. Het ene moment zat hij vol onderdrukte opwindning, en het volgende kon hij om niets enorm uitvallen.

Door zijn wisselende stemmingen liepen ze allemaal op hun tenen. De kinderen leken te weten dat een omgevallen glas een angst-aanjagende tirade tot gevolg kon hebben en waren stil en op hun hoede als hij in de buurt was. Will was wel vaker gespannen in de drukke periode aan het eind van het jaar, maar dit keer was hij lichtgeraakter dan ooit. Het kostte haar veel energie om eerst hem en dan de kinderen te sussen en de spanning zo veel mogelijk op te vangen. Soms werd ze 's nachts wakker, en dan voelde ze dat hij klaarwakker naast haar lag en kon ze zijn hersens bijna horen werken. Dan sloeg ze haar armen om hem heen in de hoop dat haar nabijheid hem kon kalmeren. Soms lukte dat, maar meestal draaide hij haar met een geïrriteerde zucht de rug toe omdat hij met rust gelaten wilde worden, en dan lag hij met open ogen naast haar terwijl zij sliep.

Het zal ons goeddoen om een beetje lol te maken en iets te drinken. Ze keek naar haar man, die zweeg terwijl hij een kruising overstak. Ik vraag me af waarom Will vanavond met onze eigen auto wilde

gaan. Nu zal hij niet veel kunnen drinken. Misschien was hij bang dat we op de terugweg een taxi zouden moeten delen met de Watsons.

Zodra ze de kruising over waren, zei Will: 'Alsjeblieft, Emily. Dit is belangrijk.'

'Ik luister,' verzekerde ze hem.

De automobilist naast hen zette zijn richtingaanwijzer uit om aan te geven dat hij wilde invoegen, en Will maakte met een nijdig gezicht een sarcastische opmerking. In de oranje gloed van de straatlantaarns leek zijn gezicht eigenaardig ingevallen, en met die diepliggende ogen was hij bijna een vreemde en leek hij helemaal niet meer op de man van wie ze hield. Hij was de laatste tijd inderdaad magerder in zijn gezicht, nu ze eraan dacht. Maar het was logisch dat hij veranderd was in de zes jaar dat ze getrouwd waren en de vier jaar vóór hun huwelijk, waarin ze een relatie hadden opgebouwd.

Tien jaar, bedacht ze verwonderd. Is het echt al zo lang geleden? Waar is de tijd gebleven? Dat wist ze natuurlijk best. Die was opgegaan aan het krijgen van twee kinderen, aan twee verhuizingen en aan het gewone leven, zonder te merken dat ze elke dag een beetje veranderden. Wills haar had een roodgouden gloed gehad toen ze hem ontmoette, maar zonder dat het haar was opgevallen, was de kleur vervaagd tot met grijs doorschoten bruin, en hij hield het heel kort om de toenemende kaalheid te verbergen. De lijnen in zijn gezicht waren dieper en er zat een blijvende plooi tussen zijn wenkbrauwen. *Maar het staat hem goed. Hij ziet er nog steeds jong uit – in mijn ogen tenminste.*

Ze keek even naar het profiel van haar man, naar de lange, rechte neus en de stevige, ronde kin. *Een sterk, vastberaden gezicht.* Will had vanaf het begin geweten waar hij naartoe wilde. Hij had een plan, een vastomlijnd beeld van waar hij een paar jaar later wilde staan. Ze had hem de leiding laten nemen en laten besluiten wat het beste voor hen was, hem de koers laten bepalen. Wills carrière als hoofd financiën van een hedgefonds had tenslotte het geld binnengebracht om de rekeningen te betalen, het huis te kopen en hen

van alles te voorzien wat ze nodig hadden. Het was niet meer dan logisch dat zijn werk prioriteit nummer één was. Haar rol bestond uit het grootbrengen van de kinderen, de zorg voor het huis en het zo goed mogelijk regelen van hun sociale leven, met op de achtergrond het idee om weer te gaan werken als de kinderen wat ouder waren.

‘Heb je gehoord wat ik zei, Emily?’ vroeg Will geërgerd. Ze besefte dat hij verder was gegaan met zijn verhaal en dat ze weer niet had opgelet. Het verkeer begon eindelijk weer te rijden nu de tweebaansweg uitkwam op de snelweg, die drie banen had. De lichtjes van de stad verdwenen achter hen. Op regelmatige afstanden bogen zich grote lantaarns over de weg, als vreemde, buigende reuzen. Voor hen flikkerden rode achterlichten en achter hen bewogen felle koplampen. Emily was blij dat Will reed. Ze raakte altijd in de war van de felle, bewegende lichtstralen en liet zich intimideren als ze meedogenloos van achteren naderden en haar verblindden via de achteruitkijkspiegel. Als je in het donker wilde rijden, moest je al die lichtstralen en felle witte lichtpunten goed kunnen interpreteren.

‘Emily?’ Wills stem was laag en heftig.

‘Sorry...’ *Waarom ben ik zo afgeleid? Ik moet me concentreren. Wat zei hij nou? Iets over het werk...* Ze herinnerde zich iets wat hij eerder had gezegd. ‘Is Vlady nog steeds zo lastig?’ Ze deed alsof ze zijn verhaal had gevolgd. ‘Wat zegt Helen ervan?’

Er viel een gespannen stilte. Will keek door de donkere voorruit en zijn blik werd harder. ‘Luister je eigenlijk wel eens naar me, Emily?’ vroeg hij korzelig.

‘Natuurlijk wel!’ Ze had meteen spijt. ‘Sorry, maar ik heb de laatste tijd zo veel aan mijn hoofd. Het is al bijna Kerstmis en ik heb nog een miljoen dingen te doen. Het kerstconcert van de school staat voor de deur en ik ben zo gek geweest om te beloven dat ik het kraampje met pastei en glühwein zal bemannen.’

‘Kerstmis.’ Wills stem klonk vreemd hol. ‘Dat was ik bijna vergeten.’

‘Vergeten?’ Emily lachte ongelovig. ‘Hoe kun je dat nou vergeten? Je ziet niets anders om je heen.’

Maar hier niet, besefte ze. Het hele kerstfeest was opeens verdwenen. Op de snelweg hingen geen versieringen of lichtsnoeren. Er klonken geen kerstliedjes op de achtergrond. Het rook er niet naar kaneel en kruiden. Hier gold alleen de ernst van de snelle rit.

‘Maar goed,’ waagde ze bijna timide, ‘is het weer hommeles met Vlady?’

Vlady was de Russische zakenman die eigenaar was van het hedgefonds waarvoor Will werkte, en hij was berucht om zijn temperament en zijn grillige, autocratische gedrag. Ze waren hem natuurlijk dankbaar omdat hij Will had aangenomen en hem had laten doorgroeien tot de belangrijke positie van CFO. Maar zijn onberekenbare aard en zijn weigering om zich aan te passen aan de manier waarop dingen gedaan moesten worden, leidden tot conflicten en ergernis binnen het team.

‘In zekere zin.’ Wills handen verstrakten om het stuur. Het was minder druk geworden en ze reden snel de langzamere auto’s op de middelste strook voorbij.

‘Wat is er met hem? Weer eens ruzie met Natalia?’ Emily probeerde de sfeer wat luchtiger te maken; zij en Will hadden vaak samen gelachen om het theatrale huwelijk van zijn baas, waarin ruzies, bedreigingen en magnifieke verzoeningen aan de orde van de dag waren.

‘Als je had geluisterd, zou je het weten,’ antwoordde Will kort. Zijn stem werd steeds vlakker, alsof elk gevoel eruit verdween. ‘Ik zei dat Vlady de laatste tijd niet zichzelf is. Het is zelfs zo dat we hem in geen dagen hebben gezien.’

‘Is hij soms met vakantie gegaan?’ opperde Emily. ‘Op wintersport of zo?’

‘Ik weet het niet. We weten niet waar hij is. Dat is het punt juist. Ik zei net dat ik Vlad voor het laatst heb gezien toen hij bij me kwam en me een uitbrander gaf over de cijfers van de Kommer-deal. Hij zei dat ik een fout had gemaakt. Dat was niet zo. Maar daar kon ik hem niet van overtuigen.’

‘Dat is wel vreemd, toch?’ Emily keek naar hem en maakte zich zorgen om Will. Hij ging er prat op dat hij Vlady’s grilligheid altijd in goede banen kon leiden en dat hij precies wist wat er speelde. ‘Jij kunt hem meestal wel tot rede brengen. Hem laten zien waar hij de fout in is gegaan.’

‘Dat klopt. Maar deze keer niet.’

‘En nu?’ Ze kreeg een knoop in haar maag van bezorgdheid. *Probeer hij me ergens op voor te bereiden?*

‘In godsnaam, Emily.’ Hij sloot zijn ogen even en ze merkte dat ze met bijna honderddertig kilometer per uur over de weg raasden.

O god, dacht ze met groeiende bezorgdheid. Hij rijdt veel te hard. ‘Doe wat rustiger aan, schat.’ Ze probeerde kalm te blijven. *Daarom is hij de laatste tijd zo gespannen. Wat is er aan de hand? Is hij ontslagen?* Er ging van alles door haar hoofd: Will werkeloos, geen salaris, hoe moeilijk het zou zijn om een nieuwe baan te vinden. Er zouden rekeningen betaald moeten worden, ze zouden ruzie krijgen over geld en aangewezen zijn op hun creditcards om boodschappen te doen. Misschien zou ze weer aan het werk moeten als lerares op een basisschool, terwijl Will voor de kinderen zorgde, werkeloos en hopeloos, en urenlang op het internet naar een nieuwe baan zocht. Maar daar zouden we wel overheen komen, dacht ze. Dat komt wel goed. Het zou zwaar zijn, maar we kunnen het. En in ieder geval zou iets van de verschrikkelijke spanning van de laatste tijd verdwijnen.

In de luttele seconden die het haar had gekost om dit toekomstbeeld te verwerken, opende Will zijn ogen en remde wat af. De wijzer van de snelheidsmeter was bijna naar honderdvijftig opgelopen. Nu zag ze tot haar opluchting dat hij tot onder de honderddertig zakte.

‘Nou,’ zei hij iets rustiger, ‘we hebben nu al vier dagen niets van Vlady gehoord. Helemaal niets. Er is geen enkel contact geweest. Zijn telefoon staat uit. Hij beantwoordt zijn e-mails niet. In zijn huizen wordt de telefoon niet opgenomen en ook zijn chauffeur en zijn piloot zijn niet bereikbaar.’

‘O.’ Emily keek weer naar het profiel van haar man, alsof ze iets kon aflezen aan de strakke lijnen. ‘Heb je geprobeerd Natalia te bellen?’

‘Ja, natuurlijk. Maar zij is ook verdwenen.’

‘O.’ Emily keek naar de donkere weg en naar de witte lijnen aan weerskanten van de rijstrook, die in de verte bijeenkwamen en verdwenen in de nacht. ‘En wat ga je nu dan doen?’

‘Helen heeft vandaag besloten dat we op onderzoek moeten uitgaan. Ze zei dat we zelf de leiding in handen moeten nemen nu er al zo lang geen contact meer is met de CEO. Ze zei dat we van het ergste moeten uitgaan en dat we niet werkeloos kunnen toezien en het schip laten zinken omdat de kapitein overboord is geslagen. Ze zit pas een half jaar in het team en kent Vlady niet zo goed als wij. Jij en ik weten hoe dramatisch hij kan doen. Het kan best zijn dat hij en Natalia slaande ruzie hebben gehad, naar Bali zijn gevlogen en hun telefoons hebben uitgezet om het weer goed te maken.’ Wills kaakspieren verstrakten. ‘Dat wilde ik tenminste geloven.’

Dat wilde hij geloven? Wilde?

‘Wat heeft Helen gedaan?’ vroeg Emily voorzichtig. Ze zag dat haar handen strak in elkaar geklemd op haar schoot lagen, warm en gespannen op de zwarte zijde.

‘Ze is Vlady’s kantoor in gegaan. Ze heeft de IT gebeld en zijn computer laten opstarten, zodat we konden zien wat er speelt. Ze heeft alle bestanden laten openen.’

‘En zijn jullie erachter gekomen wat er met Vlady is gebeurd?’ De angst was terug en flitste heet door haar onderbuik. Al haar aandacht was nu bij Will.

‘Dat hoeven we niet meer te weten. Het doet er eigenlijk niet meer toe. Ik zal hem waarschijnlijk nooit meer zien.’

Ze voelde een akelige kilte. Toen ze haar mond opendeed, fluisterde ze bijna: ‘Hoezo?’

Voor het eerst keek Will haar recht aan. Die ogen: groenbruin als hij blij was, hard groen als hij boos was of zich ellendig voelde. Ze kon ze niet zien in het donker. Hoe vaak had ze zich niet verwon-

derd over hun prachtige amandelvorm en de omlijsting van donkere wimpers? Nu ze eraan dacht waren ze tegenwoordig altijd groen.

Will keek weer naar de weg en toen hij weer iets zei, was zijn stem zwaar als lood. ‘Het fonds is al een maand of twee zo goed als leeg. Vldy heeft de waarheid voor ons allemaal verzwegen, zelfs voor mij.’ Hij stootte een hol lachje uit. ‘Je kunt je voorstellen wat dat doet met mijn geloofwaardigheid als CFO. Wat ben je voor sukkel als je niet eens beseft dat je fonds niet bestaat?’ Er viel een korte stilte, een adempauze waarin de wereld van Emily op de rand van de afgrond balanceerde. Aan de ene kant was alles normaal, en aan de andere kant wachtte haar iets verschrikkelijks. Ze wilde hem zijn mond laten houden, alsof alles dan goed zou blijven, maar voor ze adem kon halen of haar mond open kon doen, ging hij onvermurwbaar verder. ‘Het is voorbij. Alles is weg. Tot op de laatste cent. Hij heeft een paar enorme blunders begaan, en dan heb ik het over idiote beginnersfouten, die je ziet bij handelaren die miljarden over de balk smijten om te verbergen dat ze miljoenen hebben verloren. Ik weet niet eens hoe hij het heeft gedaan of wat hem ertoe heeft gebracht alles kapot te maken, na al die jaren waarin we het fonds hebben opgebouwd en cliënten en investeerders hebben geworven, en net nu we op het punt stonden een paar echt grote spelers binnen te halen...’

‘Wacht. Ik begrijp het niet. Dus...’ Emily probeerde het allemaal tot zich te laten doordringen. Het leek te veel om te kunnen begrijpen; de overgang van het leven zoals het tien minuten geleden was geweest naar wat het nu zou kunnen zijn, was te groot. ‘Je bedoelt... dat Vldy iets strafbaars heeft gedaan?’

Will dacht even na en zei toen met een bitter lachje: ‘Weet je, daar heb ik nog niet eens aan gedacht. Ja. Ik stel me voor dat er een heleboel grond is voor juridische stappen, maar daar heeft niemand iets aan. Hij verdwijnt achter de tralies – als iemand hem ooit vindt – maar het geld zien we niet meer terug. Nooit meer.’

Ze schoten over de donkere weg. Een eind verderop gloeiden rode lichtjes op, als noodbakens. Emily wist dat ze iets zou moeten

voelen, maar ze was helemaal versuft. Haar angst was overgegaan in stilte, alsof ze niet kon reageren voordat ze precies op de hoogte was van alle feiten en wat die betekenden. Er was slechts een zwak, fladderend gevoel van ontzetting, ergens net buiten haar lichaam, dat wachtte tot het naar binnen kon en de macht kon overnemen.

De angst begon onder haar huid te kruipen. ‘En jij? Kun jij ergens verantwoordelijk voor worden gehouden?’

‘Ik heb geen idee wat Vlad heeft gedaan om zijn sporen uit te wissen. Maar ik weet wel dat ik verantwoordelijk ben. Voor meer dan jij beseft.’

‘Natuurlijk voel je je verantwoordelijk, maar het is toch niet jouw schuld? Hoe kan het jouw schuld zijn? Je had geen idee wat Vlady aan het doen was.’

‘Ik had het moeten weten.’

‘Hij heeft je een rad voor ogen gedraaid. Hij heeft je misleid. Je vertrouwde hem. Dat is geen misdaad.’ Ze sprak snel en dringend, in de wanhopige behoefte om hem te overtuigen. Ze wist hoe Will was als hij zich eenmaal iets in zijn hoofd had gehaald. Haar oude oom had het vroeger altijd over de enorme moeite die het kostte om de voederbieten op zijn land te rooien. Zo was het ook als je probeerde Will ergens van af te brengen. ‘Dat kan niemand je verwijten, Will. Helen weet hoe het zit. Iedereen zal dat weten. Het is allemaal de schuld van Vlady. Ze zullen hem vinden en hij zal voor de gevolgen moeten opdraaien. Hij is altijd een ongeleid projectiel geweest, maar ik had geen idee dat hij tot zoiets in staat was.’ Ze legde een hand op zijn been. Dat was hard en gespierd door de uren die hij in de sportschool doorbracht. ‘Het komt wel goed met ons. We hebben spaargeld. We hebben het huis. Je vindt heus wel een andere baan en ik kan ook weer gaan werken als dat zin heeft, als de kinderopvang niet te veel kost.’

‘O, Emily.’

Hij klonk zo triest dat ze er bang van werd. ‘Wat is er? Ik weet dat het afschuwelijk is, maar we hebben elkaar en de kinderen...’

‘Je begrijpt het niet. Hij heeft me belazerd. Hij heeft me voorge-

houden dat alles prima ging. Meer dan prima. Als ik nu investeerde, zou ik volgens hem een rendement behalen dat ik amper voor mogelijk zou houden. Hij nam me mee uit eten, liet me de papieren zien en schilderde me een sprookjesbeeld voor van wat ons allebei te wachten stond. Het lijkt nu zo stom als ik eraan terugdenk, hoe we in een van die krankzinnig dure restaurants zaten en Pol Roger en belugakaviaar bestelden, hoe we proostten op de rijkdom die we zouden vergaren.’ Wills stem werd nog zachter en monotoner. ‘Ik geloofde hem. Ik ben er met open ogen in gestonken.’

‘Wat heb je gedaan?’ vroeg ze, terwijl de angst geleidelijk door de versuftheid heen brak. Haar hart bonkte. Ze voelde dat ze tot de kern van de zaak kwamen.

‘Ik heb alles opgenomen – alles. Ik heb de spaarrekeningen leeggehaald en het belastingvrije spaarplan opgeheven. Ik heb het pensioen en de aandelen te gelde gemaakt, alles waar ik de hand op kon leggen. Op het huis heb ik een zo hoog mogelijke hypotheek genomen. Ik heb alles bijeengeschaapt... en het allemaal aan Vlad gegeven.’

Alles zoemde en brulde om Emily heen. Er ging van alles door haar hoofd terwijl ze in gedachten hun bezittingen naging. Al die zorgvuldig opgeworpen bolwerken tegen het onbekende, het geld om de toekomst van de kinderen te garanderen. Al die vangnetten: het hypotheekvrije huis, het spaargeld... Er kwam iets bij haar op en ze stamelde: ‘Mijn... mijn erfenis... Het geld dat pa en ma me hebben nagelaten...’

‘Weg,’ zei hij abrupt. ‘Ik heb het opgenomen. Ik dacht dat we rijk zouden worden. Maar we zijn straatarm. We hebben niets meer, Emily. Het is weg, alles is weg.’

Versuft en ademloos klemde ze zich vast aan haar stoel. Haar nek leek opeens haar hoofd niet meer te kunnen dragen. ‘Wat... Weg? Alles? Bedoel je...’ Ze zweeg en probeerde het te begrijpen. Een uur geleden had ze nog aan haar toilettafel gezeten, haar sieraden gekozen, een geurtje op haar pas gedouchte huid gespoten, haar make-up bijgewerkt. Ze had geluisterd naar de oppas, die de kinderen nog

een verhaaltje voorlas voor het licht uitging. Ze had zich zorgen gemaakt om Carrie, maar toch was ze gelukkig geweest, ook al had ze dat niet beseft.

Will ging gewoon door, zonder enige poging de boodschap te verzachten, alsof hij elk gevoel had uitgebannen om deze klappen te kunnen uitdelen. ‘Ja, alles is weg. Ik heb geen werk meer. Er staat niet eens genoeg op onze bankrekening om de komende maanden de hypotheekaflossing te betalen, en dan hebben we nog geen eten gekocht of rekeningen betaald.’

‘Dan verkopen we het huis,’ zei ze paniekerig. ‘We gaan verhuizen.’

‘Het huis wordt door de bank geveild en dan zijn we nog steeds het restantbedrag verschuldigd.’

‘Nee, nee, dat kan toch niet. We verkopen het. De markt is goed voor huizen in onze buurt. We zullen...’ Ze kneep haar ogen dicht voor de chaos in haar hoofd. *Niets meer? Het geld van pa en ma weg?* Ergens kwam woede om de hoek kijken, een verschrikkelijke boosheid die schreeuwde om aandacht, maar daar had ze nu geen tijd voor, niet op dit moment. Ze moest eerst een probleem oplossen. Maar wat was het probleem? *We hebben geen geld, Will heeft geen werk en hij kan misschien vervolgd worden voor wat Vlady heeft gedaan. Hij heeft alles vergokt. Echt alles.* Ze dacht erover haar sieraden te verkopen en al haar mooie spulletjes op eBay te zetten. Tegelijkertijd rouwde ze om het verlies van wat ze hadden gehad. En toch... Dat was niet het probleem dat ze op dit moment moest oplossen. Het was iets heel anders.

Ze deed haar ogen open en keek naar Will. Ze reden weer te hard: de naald bewoog onverbiddeijk van honderddertig naar honderdvijfendertig kilometer per uur. Hun auto was de enige op dit stuk snelweg en raasde langs de middenberm. Ver weg in de duisternis brandden de rode lampen van verkeer waar ze gestaag op inliepen. Langzaam draaide Will zijn hoofd naar haar toe; zijn ogen stonden vreemd in het blauwzwarte licht.

Hij is de laatste tijd zo anders. Helemaal niet zoals mijn Will. Hoe

lang is dat al zo? Geen weken. Maanden. Nog langer, zelfs... Ze wilde niet onder ogen zien hoe lang het al verkeerd ging. O, Will, wat is er met je gebeurd? Wanneer ben je zo veranderd? Waarom heb ik geweigerd dat te zien? Opeens had ze het sterke gevoel dat ze hem duidelijk moest maken dat ze van hem hield en hem nodig had, alsof ze hem moest wegtrekken van een afschuwelijke put... Maar waar bleven de juiste woorden?

‘Hier komen we nooit meer overheen,’ zei hij met zo’n somberheid in zijn stem dat ze het bloed in haar aderen voelde stollen. ‘We zijn geruïneerd. Het is voorbij.’

‘Nee.’ De paniek schoot door haar heen. ‘Voorbij? Het is niet voorbij.’

‘Jawel. Ik heb alles kapotgemaakt. Voor jou. Voor de kinderen. Voor iedereen. Ik kan niet aanzien wat er met ons gaat gebeuren, en dat kan ik ook niet van jou vragen.’

Ze voelde de auto krachtig naar voren schieten. De naald ging trillerig naar de honderdvijfenveertig en eroverheen. ‘Will.’ De angst greep haar naar het hart. ‘Niet zo snel. Wat ben je aan het doen?’

Ze beseftte dat hij nog steeds naar haar keek. Hoe lang had hij al niet meer naar de weg gekeken? De snelheidsmeter ging naar de honderdvijfenvijftig.

‘Je moet remmen! Kijk waar je rijdt!’ riep ze met een dun paniekstemmetje. *Carrie!* dacht ze. Ze zag haar dochter slapend in haar bedje liggen, haar voorhoofd een beetje klam van de koorts. *Joe!* Het jongetje lag in elkaar gedoken in zijn wiegje, met zijn duim in zijn mond en zijn wimpers op zijn zachte wang. ‘Will! Stop hiermee!’

Hij bleef haar strak aankijken met zijn vreemd omfloerste ogen. ‘Het spijt me, Emily,’ zei hij met vlakke stem. Met een snelle beweging van zijn linkerhand trok hij het stuur naar links. Emily voelde de auto abrupt naar links schieten, zo heftig dat ze naar rechts werd geworpen, en ze raasden over de middelste rijbaan naar het pikke-donker.

Ze deed haar mond open om te gillen, maar ze waren de snelweg al af geschoten en er was niets meer dan een explosie van geluid en duisternis en snelle beweging, zo onverbiddelijk dat ze zich er alleen maar aan kon overgeven.

2

1962

O nee, rij alsjeblieft niet weg!

Toen ze de zijstraat uit kwam en de enorme ronde achterkant van de rode bus zag, zette Cressie het op een draffe in de hoop dat de drom mensen die wilde instappen hem op zou houden tot zij er was. Maar de menigte verdween als sneeuw voor de zon en ze werd gehinderd door mensen die voor haar gingen lopen en daar bijna doelbewust leken te treuzelen om te voorkomen dat ze de bus haalde.

Verdikkeme! Ik moet die bus halen. Ik kan papa niet laten wachten. Het leven is al moeilijk genoeg.

Ze zette het op een rennen en ontweek met een hand op haar hoed de voetgangers die haar in de weg liepen, maar ze hoorde het raspende gebrul van de motor en zag de bus trillen als een enorm dier dat zich erop voorbereidde iets te bespringen.

‘Wacht alstublieft!’ riep ze, in de hoop dat een aardige conducteur haar zou zien en de bus even zou tegenhouden, maar haar stem bleef ongehoord. De bus reed weg van het trottoir.

O, verdorie! Hijgend ging ze wat langzamer lopen, maar toen nam een plotselinge vastberadenheid bezit van haar. *Nee, ik geef het niet op. Ik wil die bus halen!* Ze zette het weer op een rennen. De bus kwam ronkend op gang, maar was te groot om snel vaart te krijgen. Ze liep op hem in tot het balkonnetje tartend dichtbij was, en ze dacht er net over de stalen paal te grijpen om gemakkelijker aan boord te kunnen springen toen hij van haar weg begon te rijden.

Ik zal moeten stoppen, ik heb hem gemist, dacht ze. Haar longen brandden en haar hart bonkte. Toen zag ze een lange gestalte op het balkonnetje verschijnen, die een hand naar haar uitstak.

‘Kom op!’ drong een stem aan. ‘Je kunt het!’

Het was alsof ze wel moest gehoorzamen: ze zette een laatste sprint in en greep de uitgestoken hand. Die sloot zich om de hare, de lange vingers kromden zich om haar pols, en toen ze naar het balkonnetje sprong, trok de vreemde aan haar hand. Ze schoot naar boven en voelde zich opeens gewichtloos, alsof ze onverwachts was opgestegen en vloog. Het volgende moment landde ze op het balkon, buiten adem en verrukt over het feit dat ze in de bus stond, die langzaam Piccadilly op reed.

‘Dank je,’ hijgde ze, en ze keek op naar de man die haar had geholpen. Hij liet haar pols los en ze trok haar hand terug.

Ze keek in een stel diepliggende grijze ogen met een blauwige, geamuseerde sprankeling erin. Knipperend vroeg ze zich af of ze deze man ergens van kende. Hij kwam haar zo bekend voor met die lichte huid, het fijne beendergestel en het hoge voorhoofd, waarover een lok bruin haar viel. *Maar ik ken hem niet. Ik weet het zeker.*

‘Graag gedaan,’ zei hij met een zachte, muzikale stem. ‘Je hebt haast, zo te zien.’

‘Ja... inderdaad.’ Ze voelde een sterke drang hem uit te leggen waarom ze per se de bus had moeten halen, maar wendde beschaamd haar blik af. Het was nergens voor nodig. Waarom zou hij dat willen weten? Ze liep de bus in, maar alle zitplaatsen op het benedendek waren bezet en haar weg werd versperd door een grote man in een regenjas, die zich met één hand vasthield aan een leren lus die aan het plafond was bevestigd.

‘Boven is ook geen plek meer,’ zei haar redder gemoedelijk. ‘Ik kwam net naar beneden en toen zag ik je achter ons aan rennen. Moet je ver?’

‘Nee,’ zei ze, nog steeds een beetje buiten adem. Haar wangen voelden warm aan. ‘Tot Pall Mall maar.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Dat had je kunnen lopen. Of rennen, in het tempo dat je had.’ Hij keek over het balkonnetje naar de weg. ‘Kijk, we moeten alweer stoppen voor een stoplicht.’

Ze wilde uitleggen dat de bus toch sneller was, maar ze had het vage gevoel dat hij haar een beetje uitlachte, dus ze zei niets. Terwijl hij naar buiten keek, maakte ze gebruik van de gelegenheid om hem beter te bestuderen. Hij had een van die bedrieglijke gezichten die heel gewoon leken, een beetje te bleek misschien, maar verder onopvallend. Tot je naar de structuur keek, naar de holten onder de wangen, die de hoge jukbeenderen benadrukten, en de rechte lijnen van het voorhoofd en de neus. Het had iets nobels en het licht in zijn ogen was intelligent en gevoelig. Pas nu ze dicht bij hem stond, zag ze de vorm van zijn ogen, de groene en gouden vlekken in het grijs van de irissen en de donkere wimpers.

Hij is knap, dacht ze. Ze was zo verrast dat een dergelijke gedachte bij haar opkwam, dat ze snel wegkeek voor het geval hij zou voelen dat ze naar hem stond te staren.

De conducteur kwam de trap af en begon beneden kaartjes te verkopen, zodat de passagiers nog meer op elkaar werden gedrukt. Cressie betaalde en hij produceerde een kaartje uit de bus die om zijn hals hing. Op dat moment stopte de bus bij de volgende halte. In het gedrang van nieuwkomers werd ze langs de man in de regenjas verder de bus in geduwd. Een man stond op om haar zijn stoel aan te bieden, maar ze weigerde met een ademloos: ‘Nee... nee, dank u. Ik moet er zo uit.’ Van de man die haar had geholpen, zag ze alleen nog een beige stukje regenjas en zijn hand, met de lange, slanke vingers om een paal. De vingers die zich nog maar een paar minuten eerder om haar pols hadden geklemd. Op de plek waar hij haar had aangeraakt, leek haar huid te branden.

Je lijkt wel gek, vermaande ze zichzelf. En ben je Adam soms vergeten?

Adam maakte haar al een paar weken het hof, sinds ze naast hem had gezeten bij het diner van de Robertsons. Hij was in opleiding bij een advocatenkantoor in Temple Inn en had een veelbelovende